

B o s s c h e N e r v e n

Ondergronds toerisme

Toen in 1995 voor de tiende keer het Rondvaart-seizoen geopend moest worden, durfde het bestuur van de Stichting Binnendieze het aan daarvoor iemand uit te nodigen die van officiële openingen helemaal geen handje heeft. Dat was heel dapper. Want die dingen luisteren erg nauw en daar kan van alles bij mis gaan waar je als leek niet zo bij stil staat. Dat deed ik dus niet, maar voor zover ik weet, was mijn opening efficiënt en is er niet al te veel fout gelopen.

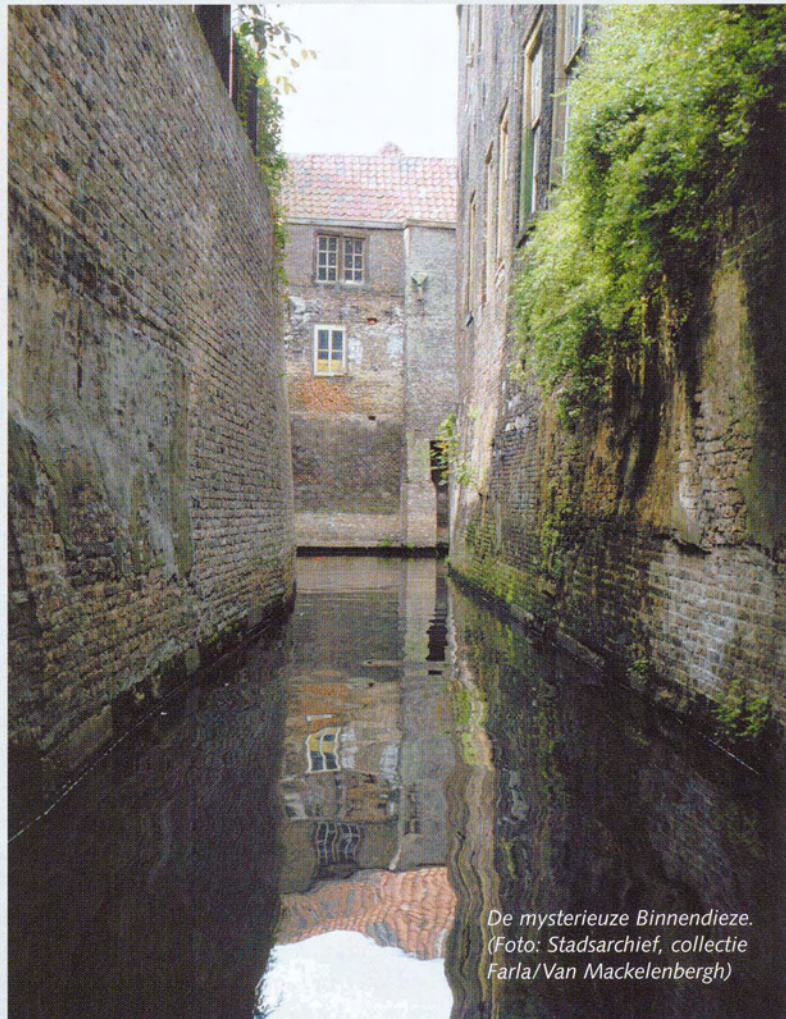
Vanuit de beperkte horizon van een Uilenburger moest ik dan allereerst zeggen dat deze rondvaarten al die jaren een genoegen en een sieraad zijn voor onze toch al zo mooie buurt, vroeger nota bene een achterbuurt, waar bezorgde Bossche moeders hun kinderen voor waarschuwd. Als ik dit evenement vergelijk met het recente skaten en skeeleren in andere vernieuwde delen van de stad, prijs ik mij zelfs gelukkig met de ouderwetse kinderkopjes in deze straat die voor dit vervoermiddel een aardige verkeersdrempel vormen. En zij verkondigen, zo dicht bij het aanlegsteigertje gelegen, in elk geval dat er toch maar niets boven ondergronds toerisme gaat.

En dan heb ik het, als het over de rondvaarten gaat, nog alleen maar over het kijken, met de blik van de stuurman aan de wal. Want ondanks het aandringen van bevriende bomers van het eerste uur als Paul Calis en Pieter Hoogveld zaliger, die mij in hun boot wilden nemen, had ik mij, misschien wel als enige Uilenburger, tot dan toe beperkt tot kijken en soms ook tot het afluisteren van de verstrekte uitleg. Dat is mooi om te zien en te horen, vooral wanneer er tegelijk nog wat mensen met een kaart in de hand door de straat lopen, de blik richten op leerzame details als een gevelsteen of een makelaar en die in hun ijver om eens echt te genieten, ook aan anderen uitleggen. 'Ga op het brugje staan en kijk naar de weerspiegeling van de bogen in het water.' Soms zie ik schoolkinderen daar zelfs bij spieken, een heel apart gezicht. Maar diep in mijn hart, dat ik nu maar even helemaal open gooi, geniet ik nog het meest van dikke patsers die ik daar ook wel eens zie rondlopen, en die kijken alsof ze aarzelen tussen twee opties: alleen dat ene karakteristieke pandje kopen of meteen de hele buurt. Ze drukken alvast hun vette snuiten tegen de ramen van particuliere woningen en kijken schaamteloos naar binnen alsof ze de zaak willen taxeren. Het schijnt dat in Brugge op die manier halve straten in handen gevallen zijn van rijke Amerikanen. De echte Bruggenaren beginnen steeds Engelsen te praten en worden van dat

soort dienstbaarheid niet vrolijker. Dat is voor mij een reden te meer om een beetje sacherijngig te kijken als ik in het seizoen de straat op ga.

Het is overigens meestal een genoegen te wonen en thuis te komen in een straatje waar veel nieuwsgierige en bewonderende mensen rondschilderen en rondvaren. Zo'n buurt is blijkbaar de moeite waard, ook aan de onderkant van de huizen. En ik was dus blij nu eindelijk die rondvaart eens te kunnen meemaken, mijn huis van de onderkant te bekijken en de ingewanden van de stad te zien, nu ze geen riool meer zijn.

Cornelis Verhoeven

De mysterieuze Binnendieze.
(Foto: Stadsarchief, collectie Farla/Van Mackelenbergh)